

Μαλλίδης Αντώνης

Ο Πόλεμος της Τέχνης

2020

Ο Αντώνης Μαλλίδης γεννήθηκε στη Λάρισα το 1994. Σπούδασε Νομική στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης στην Κομοτηνή και το 2018 έγινε μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Παράλληλα με τα νομικά, ασχολείται με την συγγραφή κόμιξ, με την σειρά Saita, θεατρικών κειμένων και τη μουσική ως μέλος των συγκροτημάτων Virgin Mary's Eyes και Swan Song,

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6936178410

Email: antoinemall94@gmail.com

Facebook: [Saita-Verse](#)

Το θεατρικό έργο είναι επηρεασμένο από το «Ο Πόλεμος της Τέχνης» του Στήβεν Πρέσφιλντ.

Το θεατρικό έργο Ο Πόλεμος της Τέχνης του Αντώνη Μαλλίδη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#) [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Χάρης

Καλοντυμένος Άνδρας

Αντίσταση

Περίληψη

Ο Χάρης μπαίνει στο σπίτι του αφού έχει μάθει πώς έχει καρκίνο του Πάγκρεας και του απομένουν μερικές εβδομάδες ζωής. Στην κουζίνα του συναντά έναν απρόσκλητο επισκέπτη και συζητούν για παράλληλα σύμπαντα. Αλλά, δεν είναι μόνοι τους...

Πράξη 1.

Βρισκόμαστε σε μια κουζίνα – τραπεζαρία, που συνδέεται με το σαλόνι. Στο τραπέζι κάθεται ένας άντρας, καλοντυμένος, με κουστούμι. Κοιτάζει το ρολόι του. Είναι χαλαρός. Πάνω στο τραπέζι υπάρχει ένα τασάκι, ένα μπουκάλι ρούμι και δύο ποτήρια, το ένα γεμάτο (το δικό του) και ένα άδειο. Ανάβει τσιγάρο.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει στην κουζίνα ένας άντρας, με κοινό ντύσιμο και κουρασμένο βλέμμα. Αφήνει την τσάντα του στην άκρη του πάγκου, ανοίγει τη βρύση και βρέχει το πρόσωπό του. Ο καλοντυμένος άντρας τον παρατηρεί και του μιλά.

Καλοντυμένος Άνδρας: Γεια σου, Χάρη.

Ο Χάρης κλείνει τη βρύση και σε μια στιγμή ανοίγει το πρώτο συρτάρι, παίρνει ένα κουζινομάχαιρο και γυρίζει προς το μέρος του άντρα τρομοκρατημένος. Ο καλοντυμένος άντρας, χαλαρός, σηκώνει λίγο τα χέρια του, προσπαθώντας να τον ηρεμήσει.

Χάρης: Ποιος είσαι και τι θέλεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Χαλάρωσε, Χάρη, δεν είναι ανάγκη...

Χάρης: Ποιος είσαι; Πώς μπήκες εδώ;

Καλοντυμένος Άνδρας: Έλα, το μαχαίρι δεν είναι απαραίτητο.

Χάρης: Έξω απ' το σπίτι μου!

Καλοντυμένος Άνδρας: Ω, έλα τώρα! Δεν με αναγνωρίζεις;

Χάρης: Πώς μπήκες μέσα; Θα πάρω την αστυνομία...

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη Χάρη... Δεν χρειάζεται να καλέσεις την αστυνομία. Θέλω μόνο να μιλήσουμε...

Χάρης: Δεν πιστεύω το θράσος σου! Κάθεσαι στην κουζίνα μου και... και μου μιλάς... Έχεις κάνει διάρρηξη!

Καλοντυμένος Άνδρας: Άρα με αναγνωρίζεις;

Χάρης: Φύγε αμέσως!

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Χαμογελαστός)* Δεν είπες όχι, πάντως...

Χάρης: Όχι! Δεν σε αναγνωρίζω!

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, μην μου λες ψέματα.

Χάρης: Ψέματα; Ω Θεέ μου... Ψέμα... Εσύ! Όλο αυτό... Χάνω το μυαλό μου...

Καλοντυμένος Άνδρας: Άρα με αναγνωρίζεις, λοιπόν!

Χάρης: Όχι, δεν μπορεί να είναι αλήθεια...

Καλοντυμένος Άνδρας: Κοίτα, γιατί δεν έρχεσαι να καθίσεις εδώ. Να σου βάλω ένα ποτάκι;

Χάρης: Έχω παραισθήσεις...

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Έκφραση παιχνιδιάρικης αγανάκτησης)* Δεν θα προσπαθήσω να σε πείσω για το τι βλέπεις. Σε κάθε περίπτωση, όμως, ηρέμησε και πιες ένα ποτό μαζί μου.

Ο Χάρης τρίβει το μέτωπό του.

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν είχες ποτέ ξανά αυτή την ευκαιρία.

Χάρης: Μετά από τα σημερινά νέα, φαντάζομαι, είσαι το λιγότερο που έχω να ανησυχώ... Οκ, whatever...

Καλοντυμένος Άνδρας: Σημερινά νέα;

Χάρης: Είπα οκ, whatever!

Καλοντυμένος Άνδρας: Καλώς... *(Γεμίζει το ποτήρι του Χάρη)*

Ο Χάρης παίρνει το ποτήρι στο χέρι του και μυρίζει. Κοιτά το μπουκάλι.

Χάρης: Είναι...

Καλοντυμένος Άνδρας: The Great Megalodon, ναι! Μαύρο ρούμι δώδεκα ετών.

Χάρης: Πάντα ήθελα να το δοκιμάσω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Και γιατί δεν το έκανες; Τσιγάρο;

Χάρης: Όχι, δεν μπορώ...

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί;

Χάρης: Γιατί... δεν καπνίζω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Σου είπα να μην μου λες ψέματα, Χάρη.

Χάρης: Δεν σου λέω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Το «δεν μπορώ» διαφέρει από το «δεν καπνίζω»... Άσε που το τασάκι έχει τέσσερα σβησμένα τσιγάρα. Μόνο το ένα είναι δικό μου.

Χάρης: Εντάξει, έχω καρκίνο!

Καλοντυμένος Άνδρας: Χμμμ μάλιστα, καταλαβαίνω. Αλλά είχες καρκίνο και σήμερα το πρωί. Τι παραπάνω κακό θα κάνει αν καπνίσεις και απόψε;

Χάρης: Καλά, φέρε... Κάτσε λίγο, ρε φίλε! Τι εννοείς ότι είχα και σήμερα το πρωί; Πού το ήξερες πως πριν λίγο το έμαθα; Μήπως, μήπως...

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, ηρέμησε...

Χάρης: Με ρώτησες στα ψέματα, ενώ το ήξερες, ενώ μου είπες να μην σου λέω εγώ!

Καλοντυμένος Άνδρας: Εντάξει, ένοχος... Ήθελα να το ακούσω από εσένα.

Χάρης: Γιατί; Περνάω από κάποιο τεστ;

Καλοντυμένος Άνδρας: (Ανάβει τσιγάρο) Όχι ακριβώς...

Χάρης: Ρε άντε γαμήσου! Γι' αυτό ήρθες, απόψε, λοιπόν; Μίλα! Θεε αναφορά;

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν θα το ξανακάνω, με συγχωρείς. Έλα, πάρε φωτιά.

Ο Χάρης ανάβει το τσιγάρο του και πίνει μια γουλιά.

Καλοντυμένος Άνδρας: Έχει ωραία γεύση, ε;

Χάρης: Ναι...

Καλοντυμένος Άνδρας: Χαίρομαι που σου αρέσει.

Χάρης: Μα πώς το βρήκες; Είσαι πραγματικός; Γιατί δεν ξέρω αν με παραισθήσεις μπορείς να γεύεσαι κάτι που δεν ξέρεις...

Καλοντυμένος Άνδρας: Εκτός θέματος, Χάρη...

Χάρης: Α, ναι; Ας αλλάξουμε θέμα τότε. Τι κάνεις εδώ;

Καλοντυμένος: Το είπες και μόνος σου, περιμένω αναφορά.

Χάρης: Δεν έχω να σου δώσω καμία αναφορά, ανθρωπάκο! Δεν λογοδοτώ σε καν...

Καλοντυμένος Άνδρας: Αλήθεια;! Αλήθεια δεν λογοδοτείς σε κανέναν, Χάρη; Αυτό έχεις να μου πεις;

Ο Χάρης τραβάει τζούρα σκεπτικός

Καλοντυμένος Άνδρας: Τι; Δεν λες τίποτα; Δεν λογοδοτείς πουθενά; Αυτό είναι η τελευταία σου απάντηση;

Χάρης: Γιατί είσαι εδώ;

Καλοντυμένος Άνδρας: Χαχαχα, μικρέ μου... Λογοδοτείς στο αφεντικό σου, λογοδοτούσες στο παλιό αφεντικό σου, στην πρώτη γυναίκα σου, στους δικούς σου... Πίστευες ότι θα ξεφύγεις από εμένα;

Χάρης: Δεν... εγώ... συγγνώμη...

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν ζήτησα την συγγνώμη σου Χάρη!
(*Ενοχλημένος χαιδεύει τα μαλλιά του*)

Χάρης: Τότε τι στον διάολο θέλεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Να σε ρωτήσω ποιο είναι το πρόβλημα, Χάρη; Και πώς θα λυθεί;

Χάρης: Ποιο πρόβλημα;

Πίσω τους, ανάμεσα στα έπιπλα, μια γυναικεία φιγούρα μετακινείται ταχύτατα από πίσω του ενός επίπλου πίσω από ένα άλλο. Έχει μακριά μαύρα μαλλιά που καλύπτουν το πρόσωπο και φορά ένα παλιόρουχο. Οι κινήσεις της θυμίζουν φάντασμα ή δαιμονισμένο. Ο Χάρης κοιτά τρομαγμένος προσπαθώντας να καταλάβει τι έγινε.

Χάρης: Τι ήταν αυτό;

Καλοντυμένος Άνδρας: Ποιο;

Χάρης: Δεν το είδες; Κάτι κουνήθηκε...

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν είδα τίποτα, Χάρη...

Χάρης: Μάλλον ήταν ιδέα μου... Τελοσπάντων, ποιο πρόβλημα;

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, πες μου, πώς ένιωσες όταν έμαθες ότι έχεις καρκίνο σήμερα;

Χάρης: Δεν το έχω συνειδητοποιήσει ακόμα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Μόνο αυτό;

Χάρης: Πάλι θες να το ακούσεις από εμένα, ε;

Καλοντυμένος Άνδρας: Αν το πάμε έτσι, Χάρη, δεν θα μιλήσουμε. Και η απάντηση είναι όχι, αυτή την φορά σε ρωτάω πραγματικά...

Χάρης: Φοβήθηκα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Τι πράγμα, ακριβώς;

Χάρης: Τον θάνατο...

Καλοντυμένος Άνδρας: Έλα, μην μου λες τώρα βλακείες... Ο θάνατος δεν είναι κάτι που δεν είχες προβλέψει... Αλλά ας πούμε ότι σε πιστεύω... Γιατί, όμως, φοβήθηκες το θάνατο;

Χάρης: Τι θα πει «όλοι τον έχουμε προβλέψει»;

Καλοντυμένος Άνδρας: Ο θάνατος είναι μέσα στη ζωή, έτσι δεν είναι;

Χάρης: Ένας τρόπος να το πεις είναι αυτός...

Καλοντυμένος Άνδρας: Άρα αυτός που φοβάται το θάνατο, στην πραγματικότητα φοβάται τη ζωή!

Χάρης: Ω, έλα τώρα... Μπορείς και καλύτερα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Διαφωνείς;

Χάρης: Ναι! Μπορεί να φοβάται τον θάνατο και όποιος απολαμβάνει τη ζωή και έχει να χάσει πράγματα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Και σε ποια από τις δυο κατηγορίες ανήκεις εσύ;

Χάρης: Τι θες να ακούσεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Νομίζω, δυστυχώς, πως θα ακούσω το αντίθετο από αυτό που θα ήθελα να ακούσω, Χάρη.

Χάρης: *(Σκέφτεται)* Ίσως δεν είναι φόβος. Είμαι τσαντισμένος!

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί;

Χάρης: Γιατί δεν έχω χρόνο!

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Έκφραση ικανοποίησης)* Ακριβώς!

Χάρης: Τι θέλεις να κάνω;

Καλοντυμένος Άνδρας: Τι θέλω να κάνεις; Χάρη, γιατί με ρωτάς εμένα τι θέλω να κάνεις;

Η φιγούρα μετακινείται πάλι. Ο Χάρης σηκώνεται όρθιος.

Χάρης: Τι ήταν αυτό;

Καλοντυμένος Άνδρας: Ποιο; Τι έγινε πάλι Χάρη;

Χάρης: Τι συμβαίνει; Ποιος άλλος είναι εδώ;

Καλοντυμένος Άνδρας: Μήπως αποφεύγεις τις ερωτήσεις μου, Χάρη;

Χάρης: Όχι, κάτι είναι εκεί.

Καλοντυμένος Άνδρας: Τι κάτι; Πού;

Χάρης: Εκεί πίσω.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πού; Δεν βλέπω τίποτα.

Χάρης: Μην μου λες ψέματα! Είπαμε να ΜΗΝ ΛΕΜΕ ΨΕΜΑΤΑ!

Καλοντυμένος Άνδρας: Αν είδες όντως κάτι, Χάρη, γιατί δεν πας να ελέγξεις;

Χάρης: ...

Καλοντυμένος Άνδρας: Φοβάσαι, Χάρη;

Χάρης: Ναι...

Καλοντυμένος Άνδρας: Αφού φοβάσαι, γιατί δεν πας να ελέγξεις...

Χάρης: Μα φοβάμαι...

Καλοντυμένος Άνδρας: Πολύς φόβος, ρε Χάρη...

Χάρης: Άντε γαμήσου!

Ο Χάρης πηγαίνει και κοιτάζει πίσω από τα έπιπλα. Ο Καλοντυμένος Άνδρας είναι απογοητευμένος και εκνευρισμένος. Ο Χάρης επιστρέφει.

Χάρης: Εντάξει, δεν είναι κανένας.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, το ξέρω... Τώρα, κάτσε!

Χάρης: Ήμουν σίγουρος ότι είδα κάτι.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πόσο σίγουρος, δηλαδή; Αφού δεν βρήκες τίποτα...

Χάρης: Με ειρωνεύεσαι;

Καλοντυμένος Άνδρας: Μιλάω απολύτως σοβαρά... Τελοσπάντων, ας αλλάξουμε θέμα προς το παρόν. Ας μιλήσουμε για κάτι άλλο. Ας απολαύσουμε την συνάντησή μας λίγο. Αλλιώς δεν έχει νόημα, τι λες;

Χάρης: Τι να πούμε;

Καλοντυμένος Άνδρας: Θυμάσαι την πρώτη φορά που με είδες; Πώς γνωριστήκαμε;

Χάρης: Ήμουν στο λύκειο, νομίζω.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, χαχαχα, πολύ σωστά!

Χάρης: *(Υφος καχύποπτο)* Και εσύ το θυμάσαι, λοιπόν.

Καλοντυμένος Άνδρας: Προφανώς το θυμάμαι. Εσύ δεν ήξερα αν το θυμόσουν και απλά σε ρώτησα. Μην με παρεξηγείς. Κουβέντα κάνουμε, και μάλιστα πολύ ενδιαφέρουσα. Συνέχισε, τώρα...

Χάρης: Το μάθημα της Έκθεσης.

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Πλατύ χαμόγελο)* Για πες...

Χάρης: Ξέρεις, πίστευα τότε ότι όλες οι επιστήμες, όλα τα θέματα, γενικώς, συνδέονται. Όποιο και αν ήταν το θέμα, έβρισκα τη σχέση του με τα προηγούμενα. Κάθε έκθεση που έγραφα τελείωνε σχεδόν με τον ίδιο τρόπο και το ίδιο θέμα.

Καλοντυμένος Άνδρας: «Η Έκθεση των Πάντων»...

Χάρης: *(Χαμογελάει με νοσταλγία)* Ναι! Έτσι είχα ονομάσει αυτό τον τρόπο. Σωστά. Τότε ήταν που σε είδα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Και τι έκανα όταν με είδες;

Χάρης: Καθόσουν στη θέση του καθηγητή. Ανέλυες στους μαθητές σου τον τρόπο να γράφουν μια έκθεση των πάντων. Και σε κοιτούσαν με θαυμασμό. Ήταν όλοι καθισμένοι σε κύκλο και εσύ στη μέση. Ένας

νεαρός ήρθε μετά το μάθημα και σου είπε πόσο τον έχεις βοηθήσει να σκέφτεται.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, το θυμάμαι. Ήταν μια ωραία γέννηση για να αφηγηθεί κανείς... Και τι άλλο θυμάσαι;

Χάρης: Θυμάμαι τον καθηγητή της έκθεσης που είχα τότε, να μου λέει ότι αν πάω να γράψω στις Πανελλήνιες Εξετάσεις αυτό, δεν θα έπαιρνα βαθμό πιθανότατα. Θα φαινόταν χαώδες. Προσωπικό ύφος και Πανελλήνιες δεν πάνε μαζί, είπε...

Καλοντυμένος Άνδρας: Και εσύ τι έκανες;

Χάρης: Συνέχιζα να γράφω έτσι. Σκεφτόμουν να στείλω επιστολή στο Υπουργείο Παιδείας και στις εφημερίδες, σχετικά με το προσωπικό ύφος σε συνάρτηση με όλο το concept των Πανελληνίων Εξετάσεων.

Καλοντυμένος Άνδρας: Συνέχιζες να γράφεις σε όλες τις επόμενες εκθέσεις σου έτσι;

Χάρης: Ναι! Ο καθηγητής μου έβαζε χαμηλούς βαθμούς. Μια φορά με έκοψε. Μια φορά τον ρώτησα στην τάξη γιατί μιλούσε τόση ώρα για τις εκθέσεις μου, αφού ήμουν καμένο χαρτί. Μου είπε ότι το κάνει επειδή είμαι ο μόνος αδιόρθωτος. Τον ρώτησα γιατί να επιμένει και γιατί τις ήξερες όλες απ' έξω, μέχρι που παραδέχθηκε ότι...του άρεσαν πολύ!

Καλοντυμένος Άνδρας: Και εγώ πού ήμουν εκείνη τη στιγμή;

Χάρης: Ήσουν εκεί, μα δεν σε έβλεπα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πώς το ήξερες τότε;

Χάρης: Δεν σε έβλεπα, αλλά ήταν η πρώτη φορά που... που σε ένιωσα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Με ένιωσες;

Χάρης: Ναι! Ήσουν μέσα μου. Δεν έβλεπα το πρόσωπό σου. Ήμασταν σαν ένα...

Ο Καλοντυμένος Άνδρας με πλατύ χαμόγελο σηκώνει το ποτήρι και τσουγκρίζουν. Πίνουν από μια γουλιά. Μόλις καταπίνει, ο Χάρης γίνεται σκεπτικός. Το χαμόγελο του σβήνει.

Χάρης: Και ύστερα έφτασε η στιγμή. Ήταν η ώρα να δώσουμε Πανελλήνιες. Το πρώτο μάθημα ήταν η Έκθεση.

Καλοντυμένος Άνδρας: Και;

Χάρης: Και... δεν ξέρεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Έκφραση παιδικής αγανάκτησης)* Εντάξει, αν δεν θες να το πεις, μην το λες...

Χάρης: Δεν έγραψα την έκθεση όπως έγραφα, εντάξει; Έμεινα πιστός στο θέμα και μόνο αυτό, ΕΝΤΑΞΕΙ; ΣΚΕΦΤΗΚΑ ΜΗΠΩΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΩ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥ ΚΟΣΤΙΣΕΙ ΤΟΝ ΒΑΘΜΟ ΜΟΥ, ΕΝΤΑΞΕΙ;

Η γυναικεία φιγούρα μετακινείται για άλλη μια φορά πίσω από τον καναπέ του σαλονιού. Και οι δυο άντρες κοιτάζουν προς το μέρος της, ο Χάρης σηκωμένος όρθιος και ο Καλοντυμένος Άνδρας πάει να σηκωθεί, αλλά ξανακάθεται. Ο Χάρης στρέφει αμέσως μετά το βλέμμα του στον Καλοντυμένο Άνδρα.

Χάρης: Την είδες;

Καλοντυμένος Άνδρας: Ποια;

Χάρης: Την είδες! ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ!

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν είδα τίποτα, Χάρη.

Χάρης: ΤΟΤΕ ΓΙΑΤΙ ΚΟΙΤΑΞΕΣ ΕΚΕΙ;

Καλοντυμένος Άνδρας: Επειδή κοίταξες και εσύ, Χάρη και απόρησα.

Χάρης: Κοίταξες πρώτος!

Καλοντυμένος Άνδρας: Όχι, Χάρη, εσύ κοίταξες πρώτος.

Χάρης: Λες ψέματα! Σηκώθηκες.

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν σηκώθηκα, απλά έσυρα την καρέκλα μου λίγο πιο κοντά στο τραπέζι.

Ο Χάρης πίνει μια γρήγορη γουλιά και τραβάει τα μαλλιά του. Κοιτάζει τον Καλοντυμένο Άνδρα καχύποπτα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, κάθισε... Δεν υπάρχει τίποτα εκεί, πίστεψέ με!

Χάρης: Απόψε δεν ξέρω τι να πιστέψω. Πάω στην τουαλέτα. Μείνε εδώ, δεν τελειώσαμε...

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν έχω να πάω πουθενά αλλού, Χάρη.

Ο Χάρης φεύγει. Ο Καλοντυμένος Άνδρας βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα του. Ρίχνει μια ματιά στον καναπέ με ένα πνιχτό γέλιο.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πρέπει να ομολογήσω, πάντως, ότι έχεις κάνει καλή δουλειά.

Η γυναικεία φιγούρα εμφανίζεται πίσω από τον καναπέ και μπουσουλώνοντας σαν δαιμονισμένη, μετακινείται γελώντας προς τον Καλοντυμένο Άνδρα και σκαρφαλώνει πάνω του. Η φωνή της είναι ένας απόκοσμος ήχος, που προκαλεί μια ανάμειξη φόβου και απελπισίας. Το πρόσωπό της απέχει σε απόσταση αναπνοής από τον Καλοντυμένο Άνδρα, ο οποίος παραμένει ατάραχος, με μια έκφραση σοβαρότητας, αποστροφής και υποτίμησης προς την φιγούρα.

Φιγούρα: Ω, και δεν ξέρεις ούτε τα μισά, ακόμα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Μας διακόπτεις, όμως. Κάναμε μια συμφωνία.

Φιγούρα: Μα δεν μίλησα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Οι ξαφνικές σου βολτίτσες τον αποσυντονίζουν, όμως.

Φιγούρα: Είχαμε συμφωνήσει να μην του μιλήσω, όχι να μην εμφανιστώ καθόλου.

Καλοντυμένος Άνδρας: Έτσι, όμως, με εμποδίζεις. Η συμφωνία έλεγε ότι θα εμφανιστώ μπροστά του για ένα βράδυ για να του πω αυτά που θέλω, όπως θέλω, με αντάλλαγμα να εξαφανιστώ για πάντα από το υπόλοιπο της ζωής του.

Φιγούρα: Καλέ μου, εκεί ήμουν, δεν χρειάζεται να μου υπενθυμίσεις τους όρους.

Καλοντυμένος Άνδρας: Στους υπενθυμίζω γιατί τους καταχράζεσαι. Θα έχω άλλη μια συνάντηση μαζί του.

Φιγούρα: Αυτό αποκλείεται!

Καλοντυμένος Άνδρας: Θα τον επισκεφθώ ξανά σε μια εβδομάδα ακριβώς!

Φιγούρα: Ξέχασέ το!

Καλοντυμένος Άνδρας: Τότε σταμάτα να πετάγεσαι!

Φιγούρα: Λυπάμαι, δεν μπορώ να... αντισταθώ...

Καλοντυμένος Άνδρας: Θα κάνεις αυτό που σου λ...

Ακούγεται η πόρτα της τουαλέτας που ανοιγοκλείνει.

Φιγούρα: Απόψε είναι η τελευταία σου ευκαιρία, μετά είσαι δικός μου.

Η φιγούρα κατεβαίνει από τον Άνδρα και μπουσουλοσέρνεται ταχύτατα πίσω από τον καναπέ. Ο Καλοντυμένος Άνδρας κάνει το τσιγάρο του με ανήσυχο βλέμμα.

Πράξη 2.

Ο Χάρης μπαίνει στην κουζίνα. Ο Καλοντυμένος Άνδρας, αλλάζει το ανήσυχο βλέμμα του με ένα ψεύτικο χαμόγελο για να καλυφθεί.

Χάρης: (Ανακριτικό ύφος) Άκουσα φωνές.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, σιγοτραγουδούσα...

Χάρης: Ποιο τραγούδι;

Καλοντυμένος Άνδρας: Το «Don't let me down» των Beatles.

Χάρης: Μάλιστα... (Κάθεται)

Καλοντυμένος Άνδρας: Λοιπόν, τι λέγαμε;

Χάρης: Για το πώς γνωριστήκαμε...

Καλοντυμένος Άνδρας: Σωστά.

Χάρης: Δεν έχω κάτι άλλο να πω σε αυτό.

Καλοντυμένος Άνδρας: Οκ. Να σου κάνω μια ερώτηση.

Χάρης: (Εξαντλημένο ύφος) Φυσικά...

Καλοντυμένος Άνδρας: Υπάρχει κάποια συνάντηση ή συναντήσεις μας που θυμάσαι περισσότερο;

Χάρης: (Σκέφτεται για λίγη ώρα) Ναι...

Καλοντυμένος Άνδρας: Θέλεις να μου την αφηγηθείς;

Χάρης: Θα σου τις αφηγηθώ, αλλά θα μου υποσχεθείς κάτι πρώτα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Βέβαια... Πες μου.

Χάρης: Όταν τελειώσω, θα απαντήσεις και εσύ σε όσες ερωτήσεις είναι οι ιστορίες που θα σου αφηγηθώ.

Καλοντυμένος Άνδρας: Εντάξει, έχεις τον λόγο μου.

Οι δυο άντρες τσουγκρίζουν. Ο Χάρης παίρνει ένα τσιγάρο και το ανάβει.

Χάρης: Θυμάμαι όταν ήμουν στο τρίτο έτος της Σχολής. Λίγο πριν τις εκλογές των παρατάξεων. Στη τελευταία συνέλευση είχε γίνει μεγάλο μπάχαλο. Οι Αριστεροί βρίζονταν με τους Δεξιούς, σε σημείο που στο τέλος έπεσε ξύλο. Είχα γυρίσει σπίτι μου εκείνο το βράδυ απογοητευμένος. Ξεκίνησα, λοιπόν, να γράφω εκείνο το κείμενο.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ποιος ήταν ο τίτλος;

Χάρης: «Ο Χαμένος Προορισμός. Στην ουσία αναφερόταν στον λανθασμένο τρόπο που προσπαθούν οι Αριστεροί να επιβάλλουν τις ιδέες τους. Δεν θα φτάσουμε ποτέ στην ισότητα μονάχα πολεμώντας την ανισότητα. Θα διδάξουμε στους ανθρώπους έναν έναν πώς να είναι ίσοι. Και αυτό δεν γίνεται στο πλαίσιο πολιτικής παράταξης... Τελospάντων, κατάλαβες.

Καλοντυμένος Άνδρας: Μιλάς σαν να το υποτιμάς.

Χάρης: Όχι, δεν ήταν αυτό...

Καλοντυμένος Άνδρας: Τότε γιατί δεν το εξέδωσες τελικά;

Χάρης: Είναι περίπλοκο...

Καλοντυμένος Άνδρας: Φοβήθηκες ότι θα απειλήσεις;

Χάρης: Το σκέφτηκα, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος. Εκεί ήταν άλλη μια φορά που σε ένιωσα έντονα μέσα μου. Ήμουν εσύ. Μόλις το τελείωσα, έγραφα και ένα ακόμα αν θυμάσαι. Αυτό αναφερόταν σε όλους. Το έλεγαν το «Τεκμήριο...»

Καλοντυμένος Άνδρας: Θυμάμαι, ναι... Απάντησέ μου, όμως, γιατί δεν τα εξέδωσες;

Χάρης: Γιατί δεν είχε νόημα...

Καλοντυμένος Άνδρας: Παρντόν;

Χάρης: Και να είχα δίκιο, τι θα γινόταν; Θα είχε απήχηση, θα έβρισκα οπαδούς, θα αποκτούσα εξουσία που ή θα με διέφθειρε ή θα γινόταν κάτι ακόμα χειρότερο: Οι οπαδοί μου θα πλήθαιναν ανά τις γενεές, μέχρι που θα μαζεύονταν καιροσκόποι που θα χρησιμοποιούσαν τις ιδέες μου για να αποκτήσουν οι ίδιοι εξουσία. Μπορεί να παράλλασσαν τα λόγια μου για το συμφέρον τους. Θα δημιουργούσαν φανατικούς και θα τους διέταζαν να σκοτώνουν, δήθεν στο όνομά μου. Είναι στην μοίρα κάθε κουλτούρας να γίνεται αυτό, για το οποίο γεννήθηκε να καταστρέψει. Είναι στην μοίρα κάθε ριζοσπαστικής επανάστασης να εξελιχθεί σε ένα απολυταρχικό καθεστώς. Άλλοτε εμφανώς και άλλοτε από το παρασκήνιο. Γι' αυτό δεν έκανα τίποτα.

Πίσω από τον καναπέ εμφανίζεται μισό το πρόσωπο της φιγούρας. Ο Καλοντυμένος Άνδρας κοιτά φευγαλέα, γυρίζει το βλέμμα του στον Χάρη και βάζει τα γέλια, επίτηδες για να στρέψει την προσοχή του Χάρη σε εκείνον.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ματαιοδοξία, λοιπόν; Πήρες τόσο στα σοβαρά τον εαυτό σου που στο τέλος δεν έκανες τίποτα.

Χάρης: Με κοροϊδεύεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Όχι όχι, απλά δεν μπορώ να το καταλάβω πλήρως.

Χάρης: Τι δεν μπορείς να καταλάβεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έβαλες τον εαυτό σου να ορίσει ποιο θα είναι το μέλλον. Ο λόγος που έγραψες τα κείμενα ήταν για να φτιάξεις καθεστώς;

Χάρης: Όχι...

Καλοντυμένος Άνδρας: Αλλά;

Χάρης: Για να καλυτερέψει η κατάσταση στην Σχολή μου.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πότε;

Χάρης: Εκείνον τον καιρό...

Καλοντυμένος Άνδρας: (Γνέφει θετικά με ικανοποίηση) Ναι Χάρη, ακριβώς. Χειρίστηκες τα δεδομένα που είχες μπροστά σου εκείνη ακριβώς την στιγμή. Το μέλλον σε ενδιαφέρει μόνο στο βαθμό που θα υπάρξει το potential να δεις την αλλαγή στην ζωή σου εσύ. Έπιασες τον παλμό της εποχής. Άσε άλλους να πιάσουν τον παλμό του μέλλοντος. Αν συνέβαιναν όλα όσα είπες, τότε θα εμφανιζόταν κάποιος άλλος σαν εσένα για να φέρει την αλλαγή. Φτάνει μόνο να βρεις το σημείο σου στον χωροχρόνο, αγαπητέ Χάρη.

Χάρης: Δεν το ξέρεις;

Καλοντυμένος Άνδρας: Ξέρω μόνο ότι διεύρυνες αδικαιολόγητα τον μικρό σου φόβο να πεις απλά την γνώμη σου.

Χάρης: Ίσως...

Καλοντυμένος Άνδρας: Κάποια άλλη συνάντησή μας;

Χάρης: Ναι, μια ακόμα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Κρέμομαι από τα χείλη σου.

Χάρης: Ήταν πριν έξι χρόνια. Ήμουν ακόμα παντρεμένος με την Βίλνα. Εκείνο τον καιρό είχαμε επέτειο γάμου τριών χρόνων, οπότε και αρχίσαμε να συζητάμε για το ενδεχόμενο να κάνουμε παιδιά. Κάναμε έρωτα και μου ζήτησε να χύσω μέσα της. Γενικά είχαμε σταματήσει τις προφυλάξεις για χρόνια. Αλλά πάντα πρόσεχα να μην τελειώσω μέσα. Υπήρχαν και άλλες επιλογές. Εν τέλη ούτε εκείνο το βράδυ το έκανα. Δικαιολογήθηκα λέγοντάς της ότι είναι η συνήθεια, αλλά την επόμενη φορά θα το έκανα. Πήγα στην τουαλέτα για να κάνω ένα ντουζ. Όσο πλενόμουν, σκεφτόμουν πώς θα ήμουν πατέρας. Σκεφτόμουν ότι είχα μια κόρη και έναν μικρότερο γιο. Σκεφτόμουν πως τους μιλούσα, πως τους συμβούλευα. Βασικά εσύ τους μιλούσες. Την κόρη μου την κοροΐδευαν στο σχολείο επειδή φορούσε γυαλιά και ήταν καλή μαθήτρια. Έλεγες στην κόρη μου πως η πρώτη ένδειξη ενός σπουδαίου ανθρώπου είναι η κοροΐδία από την μάζα. Ο γιος μου δε έπαιζε πολλά βιντεοπαιχνίδια και τον συμβούλευες, αντίθετα από τους περισσότερους γονείς, να συνεχίσει να παίζει και να μάθει μέσα από αυτά να λύνει προβλήματα, να χειρίζεται την κατάσταση και να συνεργάζεται σωστά με τους συμπαίκτες του.

Καλοντυμένος Άνδρας: Οικογένεια, λοιπόν.

Χάρης: Λίγο καιρό αργότερα χώρισα με την Βίλνα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί;

Χάρης: Γιατί δεν ήθελα να κάνω παιδιά.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ο λόγος;

Χάρης: Γιατί δεν ήμουν εσύ...

Οι δυο άντρες κάθονταν αμίλητοι για μερικά δευτερόλεπτα.

Χάρης: Η αλήθεια είναι ότι, τώρα που σκέφτομαι τις συναντήσεις μας, καταλαβαίνω ότι ήταν οι πιο όμορφες στιγμές της ζωής μου. Και αυτό είναι το πιο λυπηρό.

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί λυπηρό;

Χάρης: Γιατί θα είμαι νεκρός σε έναν μήνα και κάτι και θα ξέρω πως οι καλύτερες ιστορίες της ζωής μου ήταν αυτές που έζησα μέσα στο κεφάλι μου...

Ο Χάρης πίνει το υπόλοιπο ποτό του. Ξαναγεμίζει το ποτήρι του. Παίρνει ένα τσιγάρο και το ανάβει.

Χάρης: Τώρα, ήρθε η σειρά μου. Δυο ιστορίες, άρα δύο ερωτήσεις.

Καλοντυμένος Άνδρας: Φυσικά, σε ακούω.

Χάρης: Γιατί ήρθες εδώ απόψε;

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Αναστενάζει)* Ήρθα για να σε ρωτήσω τι σκοπό έχεις να κάνεις με τον λίγο χρόνο που σου έχει απομείνει.

Χάρης: Δεν ξέρω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Έχεις ακόμα χρόνο. Μπορείς να πετύχεις πράγματα. Μπορούμε να γίνουμε ένα ζανά.

Χάρης: Δεν νομίζω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Μα γιατί;

Χάρης: Γιατί έτσι θα δικαιωθεί το κακό.

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Έκφραση αιφνιδιαστικής απορίας)* Τι;

Χάρης: Το κακό, ο καρκίνος, η αρρώστια, ο φόβος του επερχόμενου τέλους. Αν καταφέρω να πετύχω κάτι επειδή μου συνέβη κάτι κακό, αυτό το δικαιώνει! Είναι σαν να παραδέχομαι ότι είναι καλό να σου συμβαίνουν κακά πράγματα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Δεν υπάρχει καλό και κακό, Χάρη.

Από πίσω τους η φιγούρα μετακινείται πάλι. Ο Χάρης κοιτάζει φευγαλέα χωρίς να αντιδρά περαιτέρω. Ο Καλοντυμένος Άνδρας κοιτάζει μια εκεί μια τον Χάρη.

Χάρης: *(Ειρωνικά και Δύσπιστα)* Τι έγινε; Είδες κάτι;

Καλοντυμένος Άνδρας: Όχι. Άκουσέ με, Χάρη. Εμφανίστηκα απόψε σε σένα όπως είδε ο Μωυσής την φλεγόμενη βάτο και ελευθέρωσε τον λαό του, όπως εμφανίστηκε στον Οδυσσέα η θεά Αθηνά και έτσι εκείνος δημιούργησε τον Δούρειο Ίππο, όπως ο Ηρακλής συνάντησε στο σταυροδρόμι την Αρετή και την Κακία.

Χάρης: *(Ελαφρώς ειρωνικό βλέμμα)* Ναι, ναι, συνέχισε...

Καλοντυμένος Άνδρας: Έχεις ακόμα ελπίδα, Χάρη. Μάλλον, όχι ελπίδα, έχεις την ευκαιρία!

Χάρης: Να κάνω τι;

Καλοντυμένος Άνδρας: Να μεγαλουργήσεις!

Χάρης: Πώς;

Καλοντυμένος Άνδρας: Γράψε για την αποψινή μας συζήτηση, δίδαξε στους υπόλοιπους ανθρώπους πως το τέλος έρχεται νωρίτερα από ό,τι το περιμένουμε και πως πρέπει να ζούμε την κάθε στιγμή και να δημιουργούμε κάτι που θα κάνει την κάθε στιγμή ακόμα καλύτερη.

Χάρης: Και πάλι, δεν μου αρέσει πως σε αυτή την ζωή πρέπει να περάσεις κάτι άσχημο για να κάνεις κάτι καλό. Ποιο το νόημα τότε να φτάσουμε στην ευτυχία; Άπαξ και φτάσουμε, δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα καλό ξανά. Δεν θα υπάρχει νόημα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Μα ΤΙ ΛΕΣ; Ποτέ δεν θα τελειοποιηθούν τα πράγματα, πάντα θα υπάρχει καλύτερο και πάντα θα πολεμάμε για να βελτιωνόμαστε. Αυτό είναι το νόημα!

Χάρης: Αφού δεν θα τελειοποιηθεί κάτι, ποιος ο λόγος;

Καλοντυμένος Άνδρας: (Σηκώνεται όρθιος) ΧΑΡΗ, ΕΓΩ ΣΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ!!!

Ο Καλοντυμένος Άνδρας στέκεται όρθιος και ο Χάρης καθιστός, με τα χέρια στο στήθος του. Στέκονται έτσι για μερικά δευτερόλεπτα.

Χάρης: Ποια αθανασία, σύντροφε; Πεθαίνω...

Καλοντυμένος Άνδρας: Μπορεί σε αυτή την διάσταση. Στην διάσταση της ηχούς, όμως, όχι! Θα μείνεις στην Ιστορία, σαν κάποιος που έκανε τον κόσμο καλύτερο.

Χάρης: Μα θα είμαι νεκρός...

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, αλλά...

Χάρης: Τι αλλά; Έτσι κι αλλιώς είμαι νεκρός.

Καλοντυμένος Άνδρας: Είσαι αλλά δεν θα είσαι...

Χάρης: Εσένα τι σε νοιάζει;

Καλοντυμένος Άνδρας: Εσύ είσαι το θέμα; Δεν θέλεις να μεγαλουργήσεις; Να κάνεις κάτι που πραγματικά έχει νόημα;

Χάρης: Είχα τις ευκαιρίες μου και δεν το έκανα. Η τελευταία φορά που σε συνάντησα ήταν όταν χώρισα με την Βίλνα. Ήξερα ότι έπρεπε πρώτα να γίνω σαν εσένα για να κάνω οικογένεια και όχι το αντίθετο. Ήξερα πως η Βίλνα δεν θα περίμενε και έτσι δεν θα με ακολουθούσε στο ταξίδι μου και γι' αυτό της ράγισα την καρδιά.

Καλοντυμένος Άνδρας: Ναι, και τι έκανες τελικά για να γίνεις σαν εμένα; Τίποτα. Την χώρισες και σταμάτησες εκεί.

Χάρης: Να έκανα οικογένεια, λοιπόν, για να θανατώσω και το τελευταίο κομμάτι του εγώ μου;

Καλοντυμένος Άνδρας: Το εγώ ποτέ δεν πεθαίνει...

Χάρης: Α, μπα! Όλα μου τα θέλω τα έθαψα. Για πολλούς και διάφορους λόγους. Όμως αν έχω δημιουργήσει κάτι, είσαι εσύ! Σε ξέρω καλύτερα από ό,τι ξέρεις εσύ τον εαυτό σου. Είσαι η ζωή που πάντα ζούσα μέσα στο κεφάλι μου. Ήσουν το τέλος που έπρεπε να φτάσω. Και πώς έπρεπε τελικά να φτάσω; Το κατάλαβα όταν χώρισα. Για να γίνω εσύ θα έπρεπε να με νοιάζει μόνο ο εαυτός μου. Να έκανα οικογένεια μόνο και μόνο για να θανατώσω το εγώ μου; Θα έπρεπε να αγνοήσω τους πάντες και να κάνω αυτό που πιστεύω καλύτερα. Για να το καταφέρω, θα έπρεπε να μάθω να χειρίζομαι τους ανθρώπους σαν πόνια και να αγνοώ τις δικές τους επιθυμίες. Και ξέρεις τι σημαίνει αυτό. Σημαίνει πως ξέρω ότι είσαι ένα εγωιστικό, ύπουλο και χειριστικό κάθαρμα που το μόνο που τον νοιάζει είναι η επιβίωσή του και τίποτε άλλο. Γι' αυτό απάντησέ μου, ειλικρινά, ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΕΣ ΕΔΩ ΑΠΟΨΕ;

Ο Χάρης σηκώνεται. Στέκονται αμίλητοι. Ο Καλοντυμένος Άνδρας δεν κρύβει πια την ανησυχία του.

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί αν πεθάνεις εσύ... θα πεθάνω κι εγώ...

Χάρης: ΈΤΣΙ ΜΠΡΑΒΟ. Τώρα μιλάς ειλικρινά. Μετά από τόση ώρα που ήρθες στο σπίτι μου. Εγώ θα πεθάνω έτσι κι αλλιώς, αλλά αν μεγαλοουργήσω, εσύ θα ζήσεις...

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, σε παρακαλώ...

Χάρης: Και τι είσαι, τελospάντων; Ένα δημιουργήμα της φαντασίας μου επειδή ήμουν πολύ δειλός στη ζωή, ένα πουκάμισο αδειανό, μια φθινή απομίμηση κάποιου φανταστικού χαρακτήρα από μυθιστόρημα της Άν Ραντ.

Ο Καλοντυμένος Άνδρας κάθεται, πίνει μονορούφι του ποτό του και το ξαναγεμίζει.

Χάρης: Γιατί δεν μου το ζήτησες απλά;

Καλοντυμένος Άνδρας: Γιατί θα έπρεπε να στο ζητήσω; Για να το έκανες πάλι για κάποιον άλλον, ακόμα και αν είναι ο ίδιος σου ο εαυτός; Όπως σε όλη σου τη ζωή σκεφτόσουν τι θα απογίνουν οι άλλοι; *(Σηκώνεται)* Μπορεί όλο το βράδυ να προσπαθώ να σε μαnipουλάρω, αλλά ναι, προτίμησα χίλιες φορές αυτό παρά να σε βάλω να κάνεις κάτι από σεβασμό σε άλλον και όχι σε σένα. Η ύστατη προσπάθειά μου να ξαναγίνουμε ένα! Εσύ φταις που χωριστήκαμε εξ αρχής!

Χάρης: *(Παύση για λίγο)* Έρχομαι στην δεύτερη ερώτηση.

Καλοντυμένος Άνδρας: Πες την...

Χάρης: Αυτή ποια είναι; *(Δείχνει τον καναπέ)*

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Παύση για μερικά δευτερόλεπτα)* Την είδες; Τι ρωτάω; Φυσικά και την είδες... Δεν έχει σημασία, νίκησε...

Χάρης: Ποια είναι;

Καλοντυμένος Άνδρας: Είναι ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΧΑΡΗ!

Χάρης: Είναι η Κακία;

Καλοντυμένος Άνδρας: Η Κακία ήταν σαν αυτή. *(Κάθεται και ανάβει τσιγάρο)* Ένα πιο ταιριαστό όνομα θα ήταν... Αντίσταση, η δύναμη που κάνει τους ανθρώπους να αντιστέκονται στις ίδιες τους τις επιθυμίες.

Δημιουργεί συνεχώς λόγους να σε ενοχοποιεί να ζήσεις, που είναι και ο τρόπος της να κερδίζει.

Χάρης: Και τι κερδίζει;

Καλοντυμένος Άνδρας: Την λήθη σου. Τρέφεται από την λήθη σου. Εγώ από την άλλη, τρέφομαι από την ανάμνησή σου, από το αντίκτυπο που άφησες. Για κάθε άνθρωπο υπάρχει κάποιος σαν εμένα και μια Αντίσταση. Στο τέλος, μαζί με τον άνθρωπο, πεθαίνει και ένας από τους δύο. Κάποιες φορές επιζούν αυτοί, κάποιες φορές εμείς. Έτσι επιτυγχάνεται η ισορροπία στην δική μας διάσταση...

Χάρης: Λυπάμαι πολύ.

Καλοντυμένος Άνδρας: Όχι, μην λυπάσαι. Ακόμα και αν δεν ζήσεις την υπόλοιπη ζωή σου κάνοντας κάτι σπουδαίο, τουλάχιστον ζήσε την χωρίς ενοχές. Δεν μου χρωστάς τίποτα.

Χάρης: *(Κοιτά για λίγο κάτω)* Λοιπόν, σε ευχαριστώ για τις ειλικρινείς απαντήσεις σου. Μα, νομίζω ότι θα σε χαιρετήσω τώρα.

Καλοντυμένος Άνδρας: Μετά από σήμερα, δεν θα με ξαναδείς, Χάρη... Είναι μέρος της συμφωνίας μου με την Αντίσταση. Έτσι μόνο μπόρεσα να σου εμφανιστώ απόψε.

Χάρης: Είμαι κουρασμένος...

Ο Χάρης γυρνά να φύγει. Ο Καλοντυμένος Άνδρας σε ένα ξέσπασμα άγχους τον σταματά.

Καλοντυμένος Άνδρας: Χάρη, σε παρακαλώ, μείνε! Δεν είναι αργά!

Χάρης: Το είπες και πριν. Δεν γίνεται να κάνω κάτι τώρα. Χωρίστηκα από εσένα πολύ καιρό πριν. Τώρα σε συνάντησα και η γνώση που απέκτησα δεν θα με αφήσει να μεγαλουργήσω, πάλι δεν θα ζω για τον εαυτό μου γιατί δεν είσαι πια ο εαυτός μου. *(Κοιτάζει το ρολόι του και γελάει)* Είναι αργά! Θα πάω να ξαπλώσω... Σε ευχαριστώ για την συντροφιά σου, για άλλη μια φορά...

Ο Καλοντυμένος Άνδρας γνέφει θετικά. Ο Χάρης αδειάζει το ποτήρι του με μια γουλιά. Οι δυο άντρες πλησιάζουν και δίνουν χειραψία.

Χάρης: Ήταν χαρά μου να σε γνωρίσω... Μακάρι, όπως μας χώρισε η ζωή, να μας ενώσει ο θάνατος.

Καλοντυμένος Άνδρας: *(Με αδύναμο χαμόγελο σηκώνει το ποτήρι του)* Η χαρά ήταν όλη δική μου... Αντίο, Χάρη...

Ο Χάρης γυρνάει και φεύγει... Ο Καλοντυμένος Άνδρας βγάζει το σακάκι του και χαλαρώνει την γραβάτα του με απότομες κινήσεις, ενώ κάθεται στην θέση του. Προσπαθεί να κρύψει τον πανικό του και τρίβει το χέρι του στο μέτωπό του. Ανάβει τσιγάρο. Δύο τρεις τζούρες και μετά...

Καλοντυμένος Άνδρας: Νίκησες... Τι περιμένεις, σκύλα;

Αντίσταση: Τελείωσε το τσιγάρο σου.

Καλοντυμένος Άνδρας: (Μορφασμός Ειρωνείας)

Μερικές τζούρες αργότερα, ο Καλοντυμένος Άνδρας σβήνει το τσιγάρο του.

Αντίσταση: Και το ποτό σου...

Ο Καλοντυμένος Άνδρας, με μια έκφραση θλίψης πιάνει το ποτήρι στα χέρια του. Το περιεργάζεται για λίγο. Ύστερα, πίνει μονορούφι το εναπομείναν ρούμι. Ακουμπά το ποτήρι στο τραπέζι καθώς καταπίνει την τελευταία του γουλιά. Στέκεται ακίνητος και κοιτά λοξά προς τα πίσω του. Προσπαθεί να συγκρατήσει τον πανικό του.

Απόλυτη ησυχία για μερικά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά, εμφανίζεται η Αντίσταση και με σπασμούς, κινήσεις που θυμίζουν έναν δαίμονα ή ένα μολυσμένο ζόμπι, τρέχει ουρλιάζοντας με την απόκοσμη φωνή της προς τον Καλοντυμένο Άνδρα, ο οποίος στέκεται ακόμα ακίνητος. Την στιγμή που τον φτάνει κλείνουν απότομα όλα τα φώτα.